

מ"ח 7664/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 7664/18

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר מתאריך 28.10.2018; תגובת
המשיבה לבקשה מתאריך 27.01.2019

בשם המבקש: עו"ד עומר כנען

בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

1. לפני בקשה להורות על משפט חוזר מכח סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בענייננו של המבקש, אשר הורשע בביצוע עבירות של חבלה חמורה בן משפחה, לפי סעיפים 333 ו-335(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382(א)(2) לחוק העונשין.

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע

2. בתאריך 10.03.2015 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בירושלים. במסגרת כתב האישום נטען כי בתאריך 03.03.2015 המבקש הכה את בנו, שהיה אז בן כשלושה חודשים, באזור עינו השמאלית, משהלה לא חדל מבכיו. עוד נטען כי כשבוע עובר לתאריך 05.03.2015 המבקש טלטל את בנו בחוזקה, חבל בו וגרם לו שברים בגופו. כמו כן, נטען כי במספר הזדמנויות, המבקש הכה את המתלוננת, גרושתו, בפניה ובגבה.
3. בתאריך 30.12.2015 בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן) הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות, אשר יוחסו לו בכתב האישום (להלן: הכרעת הדין המקורית). בבסיס הכרעת הדין המקורית עדות המתלוננת, שנמצאה מהימנה ועקבית על ידי בית המשפט והיא נתמכה בנוסף, בראיות נוספות, שהמרכזית שבהן היא עדותו של מר שרון לוי, שעבד עם המתלוננת בתקופה הרלבנטית (להלן: עד התביעה המרכזי).
4. בתאריך 16.02.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד גזר את דינו של המבקש והשית עליו, בין היתר, עונש של 4 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו.
5. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד. במסגרת ערעורו, המבקש ביקש לצרף ראיות חדשות הנוגעות למתלוננת. בית משפט זה קיבל "לא בלי התלבטות", את בקשת המבקש להגיש ראיה חדשה בדמות שיחה מוקלטת של המתלוננת, והורה להחזיר את התיק לבית המשפט המחוזי הנכבד כדי שיבחן את תוכן ההקלטה, וכן יכריע האם יש לקבל ארבע ראיות נוספות שהמערער ביקש לצרף וייתן הכרעת דין משלימה בעניינו (ראו: ע"פ 1850/16 מרופוב נ' מדינת ישראל(22.03.2017), בהרכב: כב' השופטים' דנציגר, ע' פוגלמן-א' שהם)).
6. התיק הוחזר כאמור לבית המשפט המחוזי בירושלים ובעקבות פרישתו של כב' השופט א' כהן, שכתב את הכרעת הדין המקורית-התיק הועבר לטיפול של כב' השופטת ח' מ' לומפ.
7. בתאריך 26.09.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל שלוש מתוך ארבע הראיות הנוספות: כתב התביעה שהגישה המתלוננת לבית המשפט לענייני משפחה בירושלים; תעודה של המתלוננת מחדר מיון פסיכיאטרי ותעודה רפואית המתייחסת למבקש מטעם שירות בתי הסוהר.
- הראיה הרביעית, שבקשת המבקש לצרפה- נדחתה. עניינה היה פרוטוקול של העדות שמסרה המתלוננת במסגרת ת"פ 13481-12-15, שם הואשם המבקש כי ניסה לגרום למתלוננת להעיד עדות שקר במסגרת התיק הנוכחי (אישום ממנו זוכה בתיק הנ"ל).
8. בתאריך 04.12.2017, בית המשפט המחוזי הנכבד נתן הכרעת דין משלימה בעניינו של המבקש, וקבע כי אין בראיות הנוספות שהובאו בפניו כדי לפגום בעדות המתלוננת באופן שיערער את האמון שניתן בה. לפיכך, הכרעת הדין בעניינו של המבקש נשארה על כנה (להלן: הכרעת הדין המשלימה). לצד זאת, בית המשפט המחוזי הנכבד מצא לנכון להפחית מעונשו של המבקש שחודשיים מאסר בפועל, כך שעונשו הועמד על 46 חודשי מאסר בפועל, וזאת בשל סיבה רפואית מעיקה (פצע מזוהם שהתפתח ברגלו של המבקש).

9. בתאריך 30.05.2018 בית משפט זה דחה את ערעורו של המבקש על הכרעות הדין המקורית והמשלימה, שניתנו בעניינו, וקבע כי לא נמצאה עילה להתערב בהן (ראו ע"פ 566/18 מרופוב נ' מדינת ישראל (30.05.2018) (כב' השופטים: נ' הנדל, ד' ברק-ארזו-ג' קרא)).

10. מכאן הבקשה למשפט חוזר שלפני.

טענות הצדדים בבקשה למשפט חוזר

11. לטענת המבקש, עניינו מצדיק עריכת משפט חוזר, וזאת בשל לקיומו של חשש ממשי לעיוות דין. לעמדתו, בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בעת שביסס את הכרעת דינו על עדויותיהם של המתלוננת ושל עד התביעה המרכזי. לדידו, אין ליתן בעדויות אלו אמון, שכן אלו אינן מבוססות על ראייה פוזיטיבית בכל הנוגע לנקיטת אלימות מצדו של המבקש כלפי בנו, אלא על עדויות שמיעה ועל סברות, וכן נוכח היותן, לגרסתו, רוויות שקרים. טענות אלו נתמכות, לגישת המבקש, במכלול הראיות החדשות, שהוספתן נתבקשה בערעור הנ"ל, וכאמור, קבלתן אושרה באופן חלקי בלבד. כמו כן, לטענת המבקש, המתלוננת מקיימת קשרים עם גורמים במשטרה, שהשפיעו כביכול על חקירת המשטרה באופן שבו עדים שהיו אמורים להיחקר בפרשה – לא זומנו לחקירה.

12. המבקש טוען עוד כי המתלוננת היא זו שהכתה את בנו וגרמה לו שברים ברגליו, ולאחר מכן עשתה יד אחת עם עד התביעה המרכזי ומעסיקם המשותף כדי להפיל את המבקש בעבירה שבה הורשע, וזאת כדי להביא לגירוש מישראל (המבקש הוא אזרח אוזבקיסטן).

13. המשיבה טוענת מנגד, כי עיקרה של הבקשה היא בבחינת ערעור מחודש על הכרעת דין, והיא מכילה, הלכה למעשה, נימוקים דומים לאלה שהובאו בפני ערכאת הערעור וזכו כבר להתייחסותה בגדר ע"פ 566/18 הנ"ל. לפיכך, לטענתה, המבקש לא עומד באף אחת מהעילות לקיומו של משפט חוזר, המנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט.

14. המשיבה מוסיפה וטוענת כי המבקש צירף לבקשתו הנוכחית ולהודעת הערעור על הכרעת הדין המשלימה, מסמכים, אשר בית המשפט המחוזי הנכבד קבע מפורשות כי אין לקבלם, ובית משפט זה, אשר דן בערעור, העירכבר כי יש להלין על התנהלות זו, בה המבקש עושה דין לעצמו.

דין והכרעה

15. לאחר עיון בבקשה, בתגובת המשיבה לה, ובחומרים שצורפו אליהן – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה למשפט חוזר להידחות. אביא את נימוקיי בתמציתיות מיד בסמוך.

16. הסמכות להורות על עריכתו של משפט חוזר מעוגנת בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, ובנסיבות שלפנינו רלבנטית העילה המפורטת בסעיף (4). ההוראות המתאימות יובאו להלן:

"31. (א)

נשיא בית המשפט העליון אוהמ שנהלנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא רשאי להורות כי בית המשפט העליון
ואובית משפט מחוזי שקבע לכך, יקיים משפט חוזר ברבענין לפי לישנפסקבוסופית, אמראה כינתקיים אחד מאלה:

[...]

(4) נתעורר ששלמשכיה הרשעה נגרם לנידון עיוות דין"

(ההדגשה שלי - ח"מ).

17. בפסיקתנו נקבע כי מוסד המשפט החוזר מאזן בין שני ערכים מרכזיים: חשיפת האמת והצדק ומניעת הרשעות
שווא מחד גיסא, ועקרונות סופיות הדיון, הוודאות המשפטית, היציבות והיעילות הדיונית מאידך גיסא (ראו: מ"ח
9974/04 שוורץ' מדינת ישראל, פסקה 12 (05.09.2005)). בהקשר זה נפסק עוד כי
נקודת המוצא ההכרחית לדיון בבקשה להמשפט חוזר היא כי פסקה הדין, נושא הבקשה, ניתכדין (ראו: מ"ח 4057/02 סובחינ'
מדינת ישראל, פסקה 7 (10.07.2002)).

18. הנה כי כן הלכה היא כי בית משפט זה לא יקבל בקשה לקיום משפט חוזר אלא במקרים בהם הונחה תשתית
ראייתית איתנה וממשית ביחס לקיום אחת מהעילות המנויות בסעיף 31(א) לחוקבתי המשפט (ראו: מ"ח
779/13 יקותיאל נ' מדינת ישראל (06.06.2013)). לפיכך, הוראה על קיומו של משפט חוזר איננה ניתנת כדבר
שבגרה, ובקשות לקיים הליך זה "מאושרות באופן חריג ובמשורה" (ראו: מ"ח 3378/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה
21 (17.07.2014)). בהתאמה, נקבע כי קבלת בקשה לקיום משפט חוזר בעילה של עיוות דין תיעשה רק בנסיבות
מיוחדות ובמקרים נדירים.

עוד נקבע, כי משפט חוזר איננו "ערעור נוסף", והוא לא מהווה את המסגרת הדיונית המתאימה לדון בטענות,
אשר התבררו כבר בפני הערכאות הקודמות שדנו בתיק (ראו: מ"ח 1632/16 שלום נ' מדינת ישראל (07.09.2017)).

19. בקשתושל המבקש למשפט חוזר מתבססת פה על טענות ערעוריות באופיין, המופנות בעיקרן כנגד
מהימנותם של המתלוננת ושל עד התביעה המרכזי, וטענות אלו נדונו והוכרעו כבר על ידי שתי ערכאות בפירוט ובצורה
משכנעת (ראו: פסקאות 13-19 לפסקה הדין בערעור).

בנסיבות אלו, סבורני כי המבקש לא הצליח לעבור את המשוכה שניצבה בפניו, שכן לא מצאתי חשש של ממש
כי בהרשעתו נגרם לו עיוות דין.

20. אף לגופו של עניין, הערכאות הקודמות שדנו בתיק קבעו כי עדות המתלוננת מפורטת ומאוזנת ועדות עד
התביעה המרכזי מהימנה וקוהרנטית והביאו נימוקים למכביר לביסוס קביעה זו. זאת ועוד - המבקש לא הציג כל ראיה
לאישוש גרסתו, בכל הנוגע למניעיהם של המתלוננת ושל עד התביעה המרכזי כן באשר לטענתו כי המתלוננת היא אשר
עברה את העבירה שבה הוא הורשע. לפיכך, המבקש לא הצליח להניח תשתית ממשית להתקיימותה של עילה לקיומו
של משפט חוזר בעניינו.

21. סיכומם של דברים - לא מצאתי כי עניינו של המבקש מעורר חשש של ממש כי בהרשעתו נגרם לו עיוות דין באופן המצדיק קיומו של משפט חוזר בעניינו, ועל כן - הבקשה שבפני נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באייר התש"ף (18.05.2020).

המשנה לנשיאה
